A csodálatos angol tánczcsoport

[THE WONDERFUL ENGLISH DANCE TROUPE]

by László Moholy Nagy

A Hét [The Week], 1918, pp. 351-354, Budapest

Translated by Hattula Moholy-Nagy, translation corrected by Anna Cseke-Gál and Oliver Botar, final edit by Oliver Botar

I.

When I became acquainted with them, "the famous English dance troupe," they were without an engagement. Makói introduced me to them and jokingly remarked that I would be able to get them in somewhere.

A young man was already with them; next to the table was a champagne bucket and the gypsy fawningly playing from afar. The girls gathered around with exuberant gaiety and discombobulated me with a hundred questions. Whom did I know? Which manager? Where could I get them in? And the eldest snatched up her small handbag, took out photographs in which the costumed, sparkling troupe shone forth.

In the heat of the moment I did not dare to admit how little I had to do with artistes and furthermore that I hadn't any connections that would be useful to them. I only made excuses with exaggerated, but completely understandable modesty.

Their passionate desire for an engagement was at last set to rest, the unknown young man became my good friend and the revelry flowed back into its previous quietly merry channel. On that evening I didn't talk a lot, although, to judge by their behaviour, it was apparent that the girls accorded me special attention. This was a little worrisome, but then I began to pay attention to them with decidedly intensifying cheer. I soon knew that there was absolutely nothing English about them, and that only Annie understood a little English, I liked Annie the best and to my good fortune she fell to me, because Makói was with Clara, and Sáros, the young man who was already seated, occupied himself with Mary. As far as I could see, they were on very good terms.

Annie seemed like a cheerful and talkative girl. She was the smallest and the youngest. Still, she, as well as Clara, doted on Mary, the middle one. Annie was always smiling, her forehead exuded clarity while her hair gave off a fresh scent. In those days I would soon get slightly worse for drink and at such times would become quite happy. Now as well, after a couple of glasses, I sat so cheerfully that my face strained from the self-satisfied smile fixed onto it. Annie's chin jutted forward so provocatively, her face flushed so red, that I would have loved to take a bite out of her. However, I guarded the sweet thought and looked at the other two girls with the pleasure of concealed appraisal. Makói had a disgusting habit of drinking nothing but champagne; the next two glasses stoked me up still higher and already I began to fear I would misbehave. As I remember, Annie slapped my hand away three times. Clara's narrow oval face, her small blonde curls dangling on her forehead, her longish nose, very thin mouth and pointed chin made an unpleasant impression on me. Drunk as I was I could somehow only imagine her as an old woman with a thousand wrinkles on her withered face, and shuddering, I was wryly surprised that that ass Makói was wooing such an old prune. I turned my gaze from them and marvelled at Annie. What a charming, incomparably sweet little woman. As I glanced at Mary, I was actually taken aback. They, she and Sáros, submerged themselves in one another with such drunken enthusiasm and with eyes so inflamed, that perhaps they hadn't been drinking from just one glass when they clinked glasses with us, but from five. I grew serious and with uncertain hands I kept swirling the champagne, the little pearls danced wildly in the whirl, they jostled upwards, the small stirred spoon clinked sharply. These two must love each other.

"Aren't you drunk?" I asked Annie with curiosity.

"By no means," whispered Annie. "I'm just happy," and she flicked my nose.

"Very happy?" I inquired enthusiastically and I caught her wrist, at which she laughed with bubbling, sibilant gaiety. I myself couldn't resist this laughter and giggled along with her. From that moment we laughed at everything. The gypsy suddenly looked like a barrel, golden chains around its staves. I called some ladies cows as a joke. I think I must have been seriously drunk, because on hearing the word "nosy" I laughed so hard that my eyes started tearing, and I wasn't even able to tell Annie what I was guffawing about. Later we accompanied them home. 30 Liget Street, echoed in my head.

II.

I didn't see the troupe for a while after that. Nor did I run into Makói. I didn't think about them. In retrospect, however, it seems to me that at the Octogon,* taking the streetcar home, I once saw Mary and Sáros in the jostle, with arms around each other, laughing at the crowd, their faces shining with happiness and the secure feeling of belonging to each other. But being in a rush I only wondered about their familiar faces for a moment and so did not realize who they were. But that was a good while ago, perhaps two or three months back.

A few days later I passed by the Royal** when unexpectedly among the photographs the three familiar faces flashed at me and the posters suddenly glittered with little ballerina skirts, snowy pink legs, and the sweet charm of the three girls' heads. It really was them:

MARY, ANNIE, CLARA ! 3 SISTERS 3 ! THE WONDERFUL ENGLISH DANCE TROUPE.

I decided then and there to look them up and renew the old acquaintance. I didn't succeed. I received a telegram that I would have to go away on official business; later some relatives arrived; then I didn't feel well and that condition dragged on for about two weeks, meanwhile, however, it was constantly running through me that finally I should go, finally I should go, until *finally* I did get there.

Annie was still the old charmer; Clara smiled rather affectedly, and it was on their own like this, that it became apparent that she was the

head of the family, the nurturing, doting one, but I scarcely recognized Mary. Her face was shrunken, her eyes downcast, her mouth as if narrowed and her glance was so strange, absent-minded, that my heart constricted.

"How are you, Mary? Mary?" I asked with an anxiety not even entirely comprehensible to myself.

"Oh, I'm all right," she said and something of a fearsome beauty spread over her face as a faint smile shone upon it.

Annie nudged me under the table. I looked at her. She made a sign for silence. I was surprised. She pressed a small note into my hand. "Tomorrow afternoon at five by the Memorial." I was a little indignant: why didn't she wait for me to extort this rendezvous? But my vanity immediately overcame my astonishment. She wants to meet with me. With me! And all evening long I flirted with the next day. The girls spoke about their contract, about life abroad, about their acquaintances, asked some questions about Makói, at which point Sáros came to mind: Well, where is that black-haired boy? Annie immediately knew who was meant and looked alarmed. Also horrified, Clara threw back her head, warning me with wide open eyes, and looked at Mary, who with downcast eyes, absent-mindedly fiddled with her napkin. I still hadn't come to my senses: "What's going on? Why?" Annie shoved my leg, reproachful that she always had to remind me (and I began to feel shame at this myself) and with ebbing enthusiasm related how they had starved in Brno, how very badly they had eaten, and they were there for three weeks, but that they had still managed to spend 1200 crowns of their savings just for meals. Imagine! I imagined it in my discomfort and felt weighed down by the forced cheer.

Later a railroad official came to the table, bringing Mary flowers and sugar. We introduced ourselves. The girls must have known him well for a long time, because all they discussed were household matters. The official apologized that the coal could not be delivered that day, but there was no one at the co-operative. They should let him know again if they needed more lard and he went on about trivial matters that didn't interest me nor, I noticed, Annie. Mary continued to sit solemnly, only Clara brightened up a little, despite the fact that the railroad man was evidently paying court to Mary addressing her in a gentle, respectful tone.

I was fired up about the next day and felt uncomfortable. I didn't believe that the evening would bring anything new that was any good, at most yet more awkwardness and excuses. I leaned towards Annie.

"Who is he?"

"Her fiancé!" and raised a precautionary finger to her mouth.

Aha, her fiancé! It dawned on me and I regarded them. The fiancé was what one would consider a "good-looking" young man. His small, black, curly moustache was the focal point of his face and his other, rather less sympathetic features branched out from it. And yet the face as a whole, his ordinary forehead, neither too high, nor too low, assured one of some tranquil goodness.

The veins showed through Mary's wan skin, branching out on her temples like crestfallen, hazy saplings and shrubs emerging from some fog. The large, crimson mouth glowing on her pale face and the clear blue of her eyes flooded me. A regal, beautiful woman, I mused, and a chill ran through me. I looked at my dear Annie and sunshine and blonde gold showered me intoxicatingly.

"What about Sáros?" I asked.

Annie became serious. She encircled her left ring finger with the fingertips of her right hand.

"Married!"

The light-bulb finally lit up in my head. Now I understood: Sáros abandoned Mary, who is still in love with him. Does this explain this evening's alarm-bells and sheltering gestures? The wound still aches. "Now I understand," I nodded repeatedly. "I understand completely."

But none of this was amusing. I was a bit bored. If I conversed with my dear little Annie, Clara looked at us so intently and earnestly, that the possibility of any kind of closeness, hand-holding, caressing, was excluded. This was annoying. After all they're only dancers—I thought to myself, and we're at the Royal, in a booth. Well, what do you expect?—And the drunken vision of an old woman rose up again. You old prune, jealous ...? I fumed. If Annie's mouth hadn't been so provocative, flaming with so much passion, the promise of so much pleasure, I would have gone home long ago. But then the following day came to mind and the possibilities of our walk home ....

"Annie, have you ever read 'Annabel Lee'? Poe wrote it, a beautiful poem."

"No, no. Bring it along, Sanyi, will you bring it?"

"I will, I will. Tomorrow at five o'clock," I forced my words through my teeth so that Clara would suspect nothing. I don't know if she heard me. Not even her eyes showed any reaction. "Oh, let's go home already!" whined Mary and then she stretched with pursed lips and fluttering eyes. "Let's go!"

Annie was in white, from head to toe. From her fluffed up fur only the tip of her nose appeared with merciless cheer. Why are the others here? Oh, to take her in my arms! To rush away! I shivered at the thought that I must take the lead with Annie. How could I avoid it?

"Onward, youngsters!" I commanded with a smile and pushed Mary and the railroad man with two hands to the fore. Clara? Ah, she'll remain with us anyway. My head drooped: there's no cure for death. I took Clara's and Annie's arms. Clara was a bit reluctant. Annie's hand reposed in my mine—I glanced sideways carefully: did her sister notice?—and impatiently, with finger-wringing excitement, I twisted, curled, clasped, and fondled her fingers within mine; unforgettable sweetness.

"Poor Annie Lee," I murmured and my hand slipped out of hers and flitted about beneath the fur in happy ardour and I felt the silk of her blouse and the velvet of her skin—Annie, Annie ... I became aware of the cool left side and began also to squeeze and knead Clara's hand.

Ahead of us Mary tottered peculiarly with her fiancé: they were also arm in arm, but at times Mary would pull an arm away, which would then swing up wildly. The stars glittered frigidly, the moon twinkled.

"Clara!" Mary turned back to her, "come here a moment," and they stopped. The girl went forward. They were right at the corner. We'll have to turn the corner. Trembling, we slowed down. I was almost angry with myself for being so excited and I vibrated with the useless counter-argument: "she's only a dancer," "she's only a dancer," "she's only ..." As her white skirts gleamed before the edge of the dark house, I swooped down to her mouth and not knowing what came over me, I thought I'd go crazy if I had to end this kiss. Languidly, reeling, I saw the pleasure smouldering in the girl, and was astonished, in the white heat of my passion, to feel her breast against my chest. Suddenly she pulled her mouth away from mine; like a light flickering out—Ann-ie—I caught my breath and she rushed 'round the corner after the others, dragging me helplessly after her.

"Sanyi, come on!" She pulled me with emotion, almost sobbing — "come on—do you love me?" Why didn't you come earlier?

III.

I was at the Memorial at five o'clock. I waited for her until half past five. She didn't come. Yet hope penetrated the despair and anger. Her form flickered at the end of the row of trees; then she seemed to appear by the side of the museum, behind the narrow bridge, perhaps she was the veiled lady? Trembling, my illusory glance rushed to and fro about the darkening landscape. It's so sad when one is duped.

Growing numb, I rambled among the trees alongside the Memorial. I made excuses for Annie and consoled myself. Surely Clara had not let her leave. Or visitors had come just then, or God knows what else? Annie would have come, would come, surely, only some important matter detains her. But is this really true? I was frightened and began to shiver with cold. She had stood me up.

In the evening I hung around the Royal. My pride wrestled with my feverish blood. I went in. On the stage, in the brilliance of the splendid, magnificent lighting danced the three sisters. Annie, the girlish adolescent, moved stiffly and earnestly, pulsating between her older sisters, her gestures mimicking those of a woman. My eyes teared up. Stirred up and furious, I went out for my overcoat. I wanted to punish myself for this weakness. Despondent, my head swimming, I went home.

For two days I didn't look in their direction. I worked restlessly. I wrote, I read without pause. In the evening it came to me that I hadn't understood the book. The unintelligible lines sailed away from my eyes and I would have to recommence each sentence four times so that it wouldn't slip, wouldn't drop from my brain. Later I went to dinner with my mother. But I must have been very distracted, because all I can recall is that I suddenly jumped up and took leave of my greatly surprised mother, dashing off to the Royal.

Four young men sat at the girls' table. I was taken aback and circled around Annie's blonde head distractedly, but I didn't want to mingle with so many strangers. Annie caught sight of me and hurried over to me with a joyful mien. I stammered something; I didn't like the newcomers and quickly passed on to the burning question: Where was she the day before yesterday? Why hadn't she come? The girl grew serious and pursing her lips as if about to whine, stammered some lie, I no longer even know what sweet nothings. I was happy, but also excited and nervous, I couldn't find my bearings. I was loath to converse standing there among the tables, but I couldn't sit down with them, I hated the unfamiliar faces so much. I also heard her mention that she would have notified me, but she didn't know my address. I drew out a card and next to the address I added my telephone number. I said goodbye and bolted like a half-wit. I think I was feverish, but this

fever was pure, one that enhanced reason and intensified my senses. The scene of the two girls and four young men sitting at the table was fixed clearly in my consciousness. Mary leaned with resignation towards the sleek, stylish young man, who—face frozen—feasted his eyes on them. Clara stared worriedly and ignored the chattering, muscular youth whose weight nearly crushed the chair. The other two regarded Annie and me with the inane smile of the disappointed. The whole room etched itself sharply into my vision with its overflowing, foamy beer, gaping mouths and fluttering waiters; the definitively outlined pattern of a colourful kaleidoscope.

On the stairs I sensed that Annie, offended and on the verge of tears, stared at me dumbfounded. The sight of her dear blue eyes burned shame onto my face. I had never regarded her more warmly or with such intense longing and I beat my head at the thought that I would abandon the one I love the most in such a stupid manner. Even the cold wind couldn't bring me to my senses. My face burning, I hurried over the bridge, ghostly reflections of the lamplights undulating down below, and groaning, sighing, I threw myself on my bed.

The next day at three in the afternoon she telephoned me. I should bring along the poem this evening, the Ann Lee. "Couldn't we meet this afternoon," I asked? "No, no," and her voice sounded uncertain through the receiver. "Oh, why not?" I badgered, I insisted. "No, no, it's not possible. But you'll bring it this evening? You'll come, won't you?" she purred. I promised. But I wasn't able to go after all. I called for a messenger boy and sent the poem to her. But in the meantime I became completely delirious. Annie reeled before my eyes, a monotone orchestra clattered within me, this is no joke! I was panicking, this is no joke. I applied a cold compress to my head, I shivered feverishly, tomorrow I'd go to the doctor. By morning I had calmed down. By noon a tormenting restlessness came over me again. "Annie, Annie, Annie, Annie," I murmured, trying to soothe myself with the thought of her face, her snow-white body. 30 Liget Street-the afternoon swirled around me in eddies, but it was simply not possible to leave the office. Important work was stacked on my desk. The mass of numbers, the repetitious pages managed to narcotize me. Around six o'clock I was called to the telephone.

"Annie?" my heart stopped beating.

"Come. Mary drank sublimate. We've already called the ambulance!" she cried into my ear.

"Sublimate?" I stared into the dark mouthpiece, but the other apparatus had already clicked. She was gone.

The tram churned, clattered. As if carried by some icy channel hurling its dreadful flood at me, choking, gasping for breath, incapable of thinking I arrived at the house. The ambulance was already there. A crowd was around it.

A small, dark foyer. From within, from the bedroom, gurgling, splashing fragments of sound poured out. Through the open kitchen door to the left a crystalline flow of water from the open tap. Before me, something like a bathroom. The door burst open. An ambulance man came out with a basin. Annie beside him with red eyes.

"My God, my God!" she greeted me wailing.

In the bedroom's mire, the ambulance doctor's cap glimmered bluish. Next to the window, a sewing machine, in front of it on a small chair was Mary, on the floor a pink bucket. The doctor stood next to her, a red rubber hose in one hand, the other holding the poor girl's sunken head. Anxiously I drew back, the ambulance man went in, Annie remained outside with me.

"The poor thing is having her fourth stomach lavage," and she began to sob. "Imagine, in the afternoon she dissolved twelve tablets and drank them. We didn't notice. Around four o'clock she began to feel dizzy and fell on the sofa. "What's wrong? What's with you?" we asked, but she just said, nothing. Her voice was but a whisper by then. Her throat was completely consumed. At half past four she became very ill and in the bathroom Clara chanced upon the jar, its bottom completely red. Then we instantly saw what she had drunk. Oh no, what shall we do?" She began to wail without any transition. "Oh dear Sanyi, what a way to meet!"

The icy flood kept gushing within me, already racing through my throat. And not a word about why?

"I'll go to the Charité and get a bed for her!" I said and was already giddy from the acrid, salty damp that slicked my forehead.

An hour later she was at the hospital.

"She went down to the car on her own two feet," Annie whispered. "She didn't allow us to carry her."

Clara didn't say a word. She sat there at the head of the bed and looked at Mary's colourless, convulsed face distorted in pain.

"I really want to live!" she breathed.

She couldn't talk, the sublimate had completely ruined her larynx. "I really want to live!" We were quiet and looked at each other surreptitiously. "I can't bear this!"

I went out into the corridor with Annie. Clara looked at us aghast. We stood in the large bay window. She pressed her head against my chest and her trembling, twitching little breast kept beating against my arm. I nervously caressed, calmed her and my body burned.

"That wretch! ... Sáros ... son of a bitch ... rascal!" she was crying. Yes. Sáros. Or me! ... I thought to myself. Truly we were despicable.

Clara opened the door. I blushed. We went in on tiptoes. Mary was talking in a confused way. Clara choked back her tears. I saw that her eyes were bleary.

"Now my feet are getting cold!" panicked Mary. "The ... now my legs ... oh ... now my stomach ... now my..."

She flung her head back into the pillow. Clara caressed and stroked her.

"Nonsense! You'll be all right. Even the doctor said that everything is fine now."

Mary breathed deeply and painfully.

Annie turned her tearful eyes to me and I thought of Sáros' cold, sharp-featured face when I first met him. What sort of coldness was it then? I asked her as if in trance. He just mirrored the girl's happiness.

I hung my head. What was I doing here? I looked at Annie, the picture of devotion, and the other two "dancers," one struggling with death and the other a haggard old maid. I was afraid of them. Ungrateful girls! They pay for love with death. And I was afraid of Annie, too.

I slunk out of the room and ran down the corridor so quickly that I became dizzy at the confluence of the disappearing and reappearing glare of the windows. I stopped a moment on the street and pondered: what? why? The railroad official—oh, helpless fiancé!—his drawn, frightened face shocked me as he stormed past. I threw myself into a tram and I let my head, my tired, tortured head bounce, rattle along with the flickering coach.

The next day I read that Mary had died. Since then I have not met with the girls. Once Annie telephoned. I wanted to go to the telephone, but on the way my legs failed me and became so heavy that I had to sit down and like a coward, trembling, I had them telephone her back that I was no longer in this office.

NOTES

- *A well-known public plaza in Budapest.
- **A well-known Budapest hotel and cafe.

Óra.

166 saire : des, debogd at a dait, Amely as earter is, nemousk fied. Mineklink as ellet dalban siet.

Fore burn alett bunkemoren filte, 166 uzive : des, venheds, drug, Kinek nöttiğira ninenen nebray.

166 szive : des, Cormes sengt. Ki a but percuekte sipegeted, Tudom, hogy as either mider leved.

Tirenkenda megitisa, a stote rathull, Hogy arcood details fagyir megica ... Es imdes sessed her mutacid.

Falu Tamés.

A esodálatos angol tánezesoport.

Irts: MOHOLY NAGY LÁSZLÓ.

Mikor megismertem őket, a shires angol tánez-esopertote, épp szerződés nélkül állottak, Makői mu-tatott be nekik és íróllsan odavetette, hogy majd bejuttatom én őket valahova

Egy fiotalember volt mär velük ; ar austal mellett pengis vidder s a ezigäny muserielt törlesskedve hunta. A länyok kitiodo viddmusiggal fogtak könül és szás kér-déssel ejtettek navarba. Kit immerek? Melyik igan-gatóst? Hova honom be öket? S a legidösebb fölkapta

is takajat, feryképeket hurot elő, melyeken koszta-kis takajat, feryképeket hurot elő, melyeken koszta-misen, csillogva jeleskedett a csoport. Hirtekenében nem mertem bevallani, hogy kevés löszön van az artistákhoz s még kevésbő, hogy olyan összekéttetésem, melyhyt hasznakra lehetnő, nincs, csak szabadkoztam, tulrott, de teljesen érthető sze-

rénységgel.
Végre elült a szerződtetés heves vágya, az isme-retlen fatzlember is jó barátom lett s az előbbi csendes-vidim mederben folytatódott a malatoria. Akkor este nem sokat beszéltem, bár a lányok medorian lit-tendeset hárasát hárasát hárasát hárasát hárasát. szott, hogy megkülönböztetett figyelemmel bánnak velem. Egy picził aggasitott es, de artin határozottan növykyő derűvel figyeltem őket. Nemsokára tudtam, nörvkvö derüved figyeltem öket. Nemsokária Iudiam, hogy még as ujjuk hegye se angol s angolul csak An-nicska ért ugy-ahogy. Nelsem Annicska tetsrett leg-jobban s szerencsénne ő is jutott rám, mert Klárával Malói, Mayyvel pedig a már ott úldógiló fin, Sáros, feghlízostt. Nagyon ejébas voltak, ahogy láttam, Annicska vidám és csacsogó kislánynak tetsrett. A legkisebb volt s a legliatalabb. De azint ő is, meg Klára is, Maryt bezeréték, a klórjosó. Annicska állandáan mosolygott, a homlóka tisztaságot, a hajá friss illatot árasztott. Ó, mostanában harrur be szok-tam csírni a olyankor ísen nekiddámadom, most is.

tam csipni s olyankor igen neki*iddimodom, most is, két pohár után, olyan vidoran üldűgéltem, hogy az het pohar utan, olyan vagoran unogerieren, nosy sa serzem seinte feseillt as állandó elégült mesolyidi. Annicska álla mag oly ingerlőn ugustt előer, areza oly pisossa tüzelt, logy legjobb szerettem volna bele-hárapni. A kedves gondolutet azonban titekként őr-atttem s a rejtett birlalia gydnybrüségével néstem a mésik két lányt is. Makéinak utálatos szokása, hogy

a peragôt csak exos engedi izni ; a Lövetlező két pohir még jobban fülött s mís-már magam kendtem tőná, hogy rendetlezkedni találós. Ugy emőtszenn, Asnicska háromasor tölött a keremse. Klára keskeny ordikreza, honalokába lógó szöke fürtősskél, honarakás orsa, tulvékony szája, hegyeskés álla keltemetien benyomást keltett bensem. Kábalt tövel valahogy csak öregsszssonynak tudtam, ellépedni, ezer ránczezal kisasott ábránatka és megbertongva, fanyarul csodálkoztam, hogy az a szamár Makót ilyen vén szávának udvavel. Ellededitottam rólszk a szemen s Annácskát bámiltam, mílyen bájos, utoléntettenül aranyon nöcske. Ahogy Maryre ezett a pálhattáson, szárfe negőtöbbenten. Talás ók, ő meg Saton, nem egy pohásral ittak, mikot velink koczantgattak, hanem mindig öltek olyan résneg hévvel, lobogó szemerel mevültek egymásba. Elletleményedtam és bisonyálnak kézel kavezgattam a pengát; a gyöngyőssköt vad forgatagánn táncpoltak, tüleletlek főlédé, a sodrott i análka meg éleisen csengett. Enek szerethetik egymást.

— Maga nincs berugva? — kérdestem kíváncsian Annácsá ától.

— Debogy! — sagta Annácska — csak épp hogy

Dehogy! — sugta Annieska — csak épp hogy

— Debegy! — sugta Annicaka — csak épp hogy jó kedvem van — és erren fricakknott. — Kagyon jó? — érdelléldem bungón és meg-fogtam esel lóját, amin bugyberékoló, prüszkölő vidám-sággal karnagott. Magamisen tudítam est nevetés néli til megállani s együtt vihogtam vele. Ettől a perestől kirdve mindenen nevettűnik. A citgány herdénak lát-szott, dengái körül aranylánez, nefhány naszenyt éler-szent tehérnek keresztéltem, gondólom, hegy komelyan berughattam, met ezen a sedn; kandi, annyira rólóg-tem, hegy a könnyen is kicsméult és Annácskának meg sem tudítam mendani, min bruhogok. Artiin hasakinértűk őket. Liget-uteza jo, zavargott fejemben.

Sohäig nem lättam artän a esoportot. Mal-fival sem talälkostam, megfeledkeztem róluk. Most utólag sem találkoztam, megfeledi eztem rólnik. Most utólog réműk ugyaza, hogy az Oxtogonon a villanyosra szállás tilekedésében láttam egyszer Maryt és Sárost, amint egymásba karelva nevették a telengékat és arczakon a boldogogá, az egybetartezéség bárás érnése tündők-lőtt, de épp siettem s csak peczág tűnődítem ismerős arczakon s végül sem jöttem si, bogy kik. De az jórégen volt, 2—3 hónapja talán.

A Royal előtt mentem el pár nap malva és egyszerre szemende vállámott a fénylépek közül a három ismerős arcz s a plakátok is hártelen rámfelséslette" ballerins szoárspácskálkal, hanassásassán láhakkil a három lányló köztek kellemésel. Ténylég ők voltak:

a három lányfő kedves kellemével. Tényleg ék voltak :

MARY, ANNIE, CLARA 1 3 SISTERS 3 !

A CSODALATOS ANGOL TANCECSOPORT.

Nyomhan elhatásostam, hegy felicirsem élet és felujítom a régi iszuretséget. Nem sikerült. Egy sűrgöryt kaptam, el kell utannön hivatales ügyben; anlin rokonok érkezésk; egysése én nem éreztem jál megam és kö ülbeül két hélig husédest ez az állagot. Lözben pedig folyton motoszkált benzem, hegy el kell vogre mennem, el le'll vogre mennem, mig regre teny-

leg eljuthattam. Annácska a régi báj ; Klára kissé mepilletődve mosolypet, ágy társaság néli ül látszott iguzia, hogy ő a családió s a gordos, anyáskodó, csak Maryre nem

akartam räismerni. Areza meglogyott, szerre beesett, szája mintha meglisikenyedett volna és tekintete oly különös, réveteg, hogy összeszorult a szívem. — Hogy van Mary? Mary? — kérdeztem magam ciótt is érthetetlen aggodslommal. — Oh, jóll 1 — mondta s valami félelmes szépség áradt el az arczán, ahogy halvány mosoly csillámlott mor neits.

meg rajta.

Annicaka meglikött as asstal alait. Rindstem. Hallgatist intett. Einedilkestam. Egy kis erödulät syomett a kesembe : diolnap d. u. 5-kor as Emidanett. Kiesit megitödtem : mört nem vär, mig ör enäaren ki est a talilklat, de hissigom rögtös felili eveledett a meglepetöen : ö akar velem talilkesni. Velem / Es egöst este a misnapon ödelegtem. A länyok mestitek a serriödeksükröl, kullöldi dietükröl, ismenöseikröl, kirdenösködtek Mai öiröl a ekkor esrembe jutott Sisca ; hät as a keleti ön bel van? A sanicaka rötöin tedita. hát az a fekete fiu hol van? Annácska rögtön tudta. hát az a felsete fio hol van? Annácska rögtön tvolta, kiröl van szó, ijedt asznot vágott, Klára is ekszérnyedt, hátrakapta a fejét és tágra nyilt szemekkel, engem fgyelmeztetőn szostt Maryin, aki lesítött szemmel, szórakosottan egy szalvétával habrátt. Mig fól sem oszodtam: mi az ? miét? Annácska erősen megnyomta a libamat, szemerhányón, hogy engem mindig fgyel-meztetni kell (amit már kiroltem megam is röttellevi) és felcsattanó burgósággal mesélte, hogy mennyire észtek Brünnben, milyan kegyetlen rosszal étkeztek és három hérig voltak ött, de megtakaritott pénrül-hői elkélőétek csak a kosztra még 1200 Locosáz, Képzel-jem. Zavartan elképzeltém s myomastott a kényszerű jem. Zavartan elképseltem s nyomasztott a kényszerű vidámalg.

Később egy vasutas tiszt jött az asztalhoz, Mary nek virágot és czukrot hozott. Bemistatkortunk. A lá-nyok régebbről és jól ismerhették, mert csupa olyanról beseligetek vele, ami a histartisukra vonatkorott. A fisat bossinatot kört, hogy a scenet amap nem kuldhette ki, de a Srövetkerethen nem voll ember. Ha mirra lom szükségük, szóljanak megint a csip-csup dolgokról, ami engem nem érdekelt s ugy vettem ésire Anndeskát sem, Mary tovább és komolyan ült, egyedül Klára vidult föl valamicskét, bár a vasutas egyedeli Klara videlt 50 valamekaet, bar a vasutas szemmel kithatósa Marynek udvarolt és tiszteletteljesen, gyöngéden beszélgetett vele. Engem főtött a holnapi nap és kényelmetlentől éreztent magam. Nem hittem, hogy ez az este még valami uj jót hosza, legfeljebb uj ügyetlenséget és szagyarázkodást. Annácska felé hajoltam.

 A völegénye! – és évélag a szájára tette ujját.
 Ahá, a völegénye! derengett benzem s figyelrem éket. A völegény svánose fin. Kis fekete, kunkora bajusza volt az arcza középpontja s szinte ebből ága-zott szét a többi kis-rokonszenvű vonás. De azért az

soft a soft a soote kis-consensem vouss. De arest az egéss arcs, a snabváryos : so magus, so alacsory hom-lok, valami nyugodt jénigsól bizonykodott. Mary halváray bőrén átrajoslódtak az erek és mintin csüggödt kölbbevesző fiszlákkát, bokrokká lom-bosodtak volna halántékán. A sápadt arcsból kiégő nagy piros száj és a szemek tisata kékje eláradt bencent. Fejedelmi, szép nő — tőpengtem és álfatott rajtam a hádeg. Armácskámuz nolsten és napsugár és szőke atam zakozott minostika sina.

arany subogett mamoritén râm,

— Hát Sáros? — kérdeztem, Annácska elkomorodott. Bal gyűrűsujját körül-

fogta a jobbidz ujinegyeivel.

Mest már teljes világosra gyult fejem. Most már értem i Sáros otthagyta Maryt, aki még most is szervines belé. Ezért hát a ma esti riadouások, dvó moz-

dulatok? Fåj meg a seb. Most mår értem — bölogaffam én is. Teljesen értem. De mindes nem seörakostatott. Kicsit unatkos-

De minder nem sabrakustatott. Kiesit unatkentam. Ha driga kin Annderkämman benedjestlerm, Kilisa
oly figyelmes-komolyan nebest beautinket, hogy mindensfele küntledes, kérsfoglis, simogatiss lehetdesgét kirrárta. Es bosszantott. Utövdgre, mégis eszt kilannenők — gordoltam magamban és a Royalban vagyunk
és szeparéban. Mit akansa hát? — és Selérnett megint
a résreg litás dergasznonya — te vén szilva, írigy?...
— dibbogtem. Ha nem lett volna ely ingesió, annyi
filmast forszásznal törelő Annérolta szilis vén bazaforszásznal törelősznal törelősznal szilis vén baza-— dibbogtem. Ha nem bet vona og ingesa, anny divvel, fornologgal titrelb Annaciaa neilja, rég hasa-mentem volas. De essembe jutott a masnap és talán a harakiséréndi...? — Annacia, obusta maga már az Annabeli

Lee! Poe kta, gybnyörü vers.

— Nem, nem, Hosza el, Suryi, Ugy-e, elhozza?

— El, el. Holmp ötker — eregettem fogaimon átszürve a két szöt, hogy Klára ne gyanakodhassék semmire. De nem tudom, hallotta-e? Nem felelt zá még a tel-intetével sem.

Jaj. gyerünk mir haza! — fijdalmaskodoti
Mary és elbiggyedt ajakkal, rebbenve hunyd szemekhel nyujtdott. — Gyerünk!

Anniada M.

hel nyujtázott. — Gyerünk !

Aznácska řehér volt, talpig fehér. A duzzadí
prémból kiméletlen vidármággal csak az erra hegyláturott. Mogy minek vannak int mások is ? Olbe kapni !
Elrohami i Elfor borzongtam, hogy elől nekem keli
mennem Annácskéval. Mit tehetnék ellene ?

— Fiatalok előre ! — kommandiroztam mosclyogya és két kézzel toltam Maryt, meg a vasutast.
Klirát ?. Ah, ugyis vellinik mezad... Lelőkadi
fejem ; halúl ellen nincs orvosság, Belekarolitam Klirába
és Ansácskába. Klira kjesti szabadi.coott. Annácska
kere. – élőrenáttem évatosan ; a nénje lálája-e? — kere. kere - fébrenéstem óvatosan : a nénje látja-e? - ke-

acre — sereststem ovatosan; a nénje lalja-é f — ke-zemben nyugodott és n türchetlen, ujifdedelő irga-lommal cavartam, selő-delbem, kulcseltam, lökdős-tem ujiaimzal ujiát; felejítetetlen kedvesség. — Lee Annicska, sreghny f. . . — mormoltam és kecem kicuszott kordböl » már a peém alatt szállon-gott boldog forröságban s a blús selymét érestem s a bér bársonyát — Annácska, Arnácska . . . eszemb-jatott a hűvős baloklal és megszorongattam, tördel-tem Klira kerdi is.

tem Klira kezét is.

Mary furesian imbolygott előttürk a vűlegénynyel. Karolva mentek ők is, de Mary vad mordulattal kirántotta néha a karját, amely ilyenkor füljendőlt a magusba. A csillagok bló-gen szikriatak, a hold humyorgott.

— Klisa! — fordult håtra Mary — gyere egy pilla-natra — és megilliak. A läny eldrement. Epp sarok jött. Be kellett fordulni. Resaketve lassitottunk, én szinte haragudtam magantra, hogy ilyen isgátott vagyok és hasztalan ellenésvként állandóan vibrálvagyok és hastalan ellenévicént állandán viháttatam belül; sé hisen csak tincronnés, séc hisen csak egy ... Ahogy elvillant előétünk a sötét ház éle mellett a szeknyik feltéle, rámbantam a sötélen eljen nem tudom, mi történt velem, ani hittem, megfetűlék, ha e csátot abba kell hegynom. Tikkadtan, szédülve láttam, hegy gomelyg a linybél a gyönyértéség s megdébbenve, elfekéredett szenvedélyjed érestenn mellecskéjét mellemen, egyszerre elrántotta a száját a szájárnető; mist a kilobbanó fény — An—ndes—ka — fuldoklottam s őrobant til a száján a többlek útás és menyet teletéte. rohant tul a sarkon a többiek után és engem trhetet-

lentil vonstolt magival.

— Sanyi, de gyere! — hutott felindulva és majd-nem zokogis étzett a hangjából — jőjjön, szeret? Mért nem jött előbb?

Otkor za Emléknell vultarn. Félhatig vártam rá. Nem jött. A leltségbersésen, a dihbin keresztül még átütőtt a remény. A fasor végén az ő alakja libegett ; raujd előalit a museumadi rémért föl, hírál a keskeny hídon, tán ő a fátyolos hélgy? Csalóka tekintetem reszketve fulkosta be az alkonyuló képet. Oly szomoru,

ha becapják az embert. Meggemberedus tévelyegtem a fik közt, az Embik mentén. Mentegettem Annácskát magamban és vigostaltam magamat. Bironyosan Klira nem engedie el. Vagy epp littogatójak jött, vagy sisten tudja micsoda? Annicckia eljétt volna, eljénne, bástos, csak valami fontos ok tartóstatja. Ha ugyan igaz? — riadtam meg és vaczogni kendtem, Pelüttetett.

Este ott ténferegtem a Royal körül. Büszkeségem viaskodott vérem likrongisával. Bemestem. A szinpadon a pompázatos és nagyszerű fények nagyogisá-ban tánczolt a három lány. Annácska merev-komolyan, a serdűlő lánytest asszonyutánzó mozdolataival lik-tetett zénjei közütt, Könnyes lett a szemem. Felindulva, boszankodya mentem ki a köpenyeméri. Meg akar-am büntetni magamat e gyengesépéri. Elksserodye szédültem haza.

Ket napig feléjük se néstem. Nyugtalami dol-gortam, szakadathand irtam, olyastam. Este észegottam, szakádathánal irtam, olvastam. Este észevettem, hogy nem értem a könyvet. A nesk értelmet-lenül fatottak ki a szememből és négyszer lellett ujra-kvadraem miaden mondatot, hogy el re szákaszam; ki ne ejtsein a fejemből. Anyával vácsozizni mentem később. De meglepben szónakozott lehettem, mert az estéből nem endékazent másza, csak hogy egyszere-felugottam és anya nagy csedálkoztásta elkörszöntem. és elrohantam a Royalba.

Négy fiu tőt a lányok nestelmél. Meglékkentem és azvartan kerinstem Amticika szába fele kírál de-szávartan kerinstem Amticika szába fele kírál de-

és zavartan keringtem Annicska szóke feje körül, de nem akartam a sok ismeretler köző elegyedni. Annieska megpillantott, Grömteljes arczenil sietett Ivazim. Hebegtem valamit, én nem szeretem az idegeneket » begiem valama, en nem savertem az abegienet s gyorana tidritem az épető kérdésre; led volt tognap-riát? Mert nem jött? A lány elkomolyodott es pi-tyergére álló szájjal harndonott, már nem is tudou, mályen édes semmségeket. Beldog voltan, de ingatott és ideges is, nem leltem helyemet, rösteltem, hogy az asztalok könött hell beszélgetnünk, de nem tudtam kieljūk ūlni, annyira gyūlištem a rustz is ideges nectokat. Art hallottam meg, hogy emlitette, hogy értesztett volta, de nem tudta a crimenart, Elévetien egy név-jegyet és a crim mellé még a telefonszánsonat is odnrtam, Kiszöntem és félholondként elszaladtam, Azt hiszem, liaza voltam, de valami tiszta és az értelnet nagyitő, érzékeket sekszerenő lázhan. Öntudatomba volágosan tügött az asztabál űlő két lány és a négy fin képe. Mary ellanyahatya dőlt a fényes sálasztéku fixtal ember 646, aki fagyatt arcactal jártatta rajtuk szemét. Klára aggódón nyredt maga elé és nem lullgitett egy fewegé, erős farz, aki alást szinte tecségett a szék. A misik kettő a hoppomuradtak homba mosólyával nézett rám és Annácskára. Élsen rujardód et az egész terent is a szemenhe a csordoló. habos sörrel, a tátott szájukkal, lohogó pinczérekkel; tarka kaleidosekop biztos kõrvomalu mintärata

A lépesin éveztem, hogy Annieska megsértédee, sirásra hajlón hámul utánam. Kedves kék szemét láttam és szégyent síttítt az arrasmza. Soba melegebben, vágyakozóbban nem gondoltam rá és tájábel verdestem a fejem, hogy ilyrn oktalan mission hagyon ott, akit legjobban szerebek. A hűvős szél sem téritett magambat. Egő arczezal siettem át a hidon, kisér-

tetiesen lobogott a lämpük visiafénye alant és nyögve, sõhajtarua velettem magamat an ágyba. Misnang débután három fenker telefonen fölhávott. Este vigyen be a verset, a Lee Annácskát. Débután nem találkoshatunk? — kérdeztem. Nem, nem — és and talklachatunk? — kérdertén. Nem, nem — és hangja bironytalanul hallatazott a kagyibn át. O miért nem? — nyaggaltam, erdonakoltam. Nem, nem. Nem hehet. De "este behotna? Bejün? Ugy-e? — docombolt. Megjefrtem. Nem tudtam bemenni indgem. Ezy boyt hozattam, avval hildten be neki a verset. De én közben egéssen közyagos lettem. Arnácska metollált a szemen előzt, monoton zenekar kaltogoti hemmen, ez nem tréla rémidősítem, ez nem tréla, és hideg borogatást taktam a fejenne; Habas-didrenten, holnap orvoshoz megyek. Regget megyyngodtam. Délben ismét kindő nyugtalanság fogott el. Arnácska, Arnácska, Annácska, Annácska, Annácska, Annácska, annetvala allandásn és az arrazival, hőfebít testével akartam csillapítani migamut. Liget-utera 30 — gemolygott a délatín, de nem lehetett sehogy odahagynom az ireddit. Pontos munikit raktak ar aartalomra. Valumennyire mégis narkotínált a sok szám, az oldalak ismétődése. Hat éra tőjt hivrak a telefonhoz. — Annácska? — elálít a szívem verés. — Jójios. A Mary szablimátot ivott. A menőkark is telefonhoz mir i — sirta a füllembe. — Szablimátot? — menddem a sözét tölksérbe, de azott nér hetéren a káznik. Elment.

Szublimitot? - meredtem a sötét tölcsérbe,

— Saublijudiot? — merodiem a sötöt tölcsérbe, de amett már hettyent a készülék, Elment. A villanyos subopott, esdrömpölt. Mintha valami jeges csatorna hömpölygetné rám rettenetes fejid, elfelhalva, sihálva, gondolkozni képtelenül értem a ház elé, A mentő-autó már ott volt. Körötte esdőülét. Kis, pötét előszoba. Bentről, a szobából szőrpágó, porskoló hangezafatok dőltek kifelé, Baból a konyhaajtó tárva, a virvezeték nyítvalelejtett csapjából kristályossa csörrent a vit. Szemhást valami fürdőszobarándett. Kirásákott valami fürdőszobarándett. römlett. Kivágódott az ajtó. Egy mentő jött lavárral. Aundeska vörös szemékkel mellette.

 Istenem, istrnem! — fogadott nyúszúrúgw. A szobában barskos zavurban kelklett, aranylott a mentőervos sapkája. Az abiak mellett varnégép, előtte kis székrn Mary, a földőn rózsaszinű vödör. Az orvos mellette állott, egyik kreiben vűcis gunmicsó, ndoikkal a szegény liny lecssáló fejét tartotta. Ses-rongya léptem visiza, a mentő hemest, Annácska kint maradt velem.

— A negyedik gyenvensosist kapja mér sargény – és nskogni kezdett. — Képzelje, délatin föleldett tiorokát paszitliki és megletta. Mi nem is vettik észre. Ugy négykor eltozadett szédülni és bessett a dirksyra. Mi a hajod? Mi van veled? — kérdeztük, de azt mondin, senson. Nagyon halk volt. mér akker is a hangja. A torkát egészen fölette. Félőtkor nagyonrosznő lett és a Klára a fördészoháhan megtalálta a donsatos-test a min széne ném velet. Akker némélist lité. iroget, az alja egész piros volt. Akkor mindjárt lát-tuk, hogy nút irott. Jaj. jaj l mit csinálunk? — lovi-d-tt minden átmenet nélkül jajgatni. — Jaj. jaj. édes Sanyi, bogy is tallikonunk?

Bennen örelött, öradt toválds a jeges ár, már a torkomon is kerrsztüllatott. Es egy szó se esett,

logy miért?

- Benegyek a Charitébn és helyet esinálok neki t raendtam és szódültem már a fanyar, sés párától. ami a hoenlokoenen kivert.

Egy óra mulva a kórházban volt.

- A korsiig a sajit libles ment le, - sugta An-

nirska — nem engedte, hogy vigyék. Klira nem szólt egy szólt sem. Ott tilt az ágy fejénél és néste Mary fakó, torz kinhon rángó szerát.

354

Ugy sametnék élni! – lehelte.
 Ne'n tudott beszélni, gégrélijét teljesen szétron-csolta a ** blimli: – Ugy szeretnék élni!...

Hall - unk és lepen egymásra nértünk. — Nem birom én ert ki f

Nom birom én ent ki?
Annicsi kval kimentem a folyosósa. Klára rémülten nérett utámsak. Bedütnuk a nagy ablakmélyedésbe. A mellemer hajtotta fejét és remegé, voragió nerflecskéje karomat szögette. Megessen simogattam, nyogsatgattam és forró lett a testem.

Az a nyomoruli (). Sieses. gaarenber... nyomoruli (). Sieses. gaarenber... nyomoruli (). Sieses. Yagy én [... — goedoltam magamban. — Valbban repomorulitak vagyunik.

Klára kinyitetta na ajtót. Elvítetolóttem. Lábajbegyen mentinik be. Mary ravasosan beszélt. Klára elfojtotta kölneyés. Láttam, filtýsla volt a szeme... — A lábam hádegarik most (). — rémildielett Mary... — A ... most a crombjaim... jaj ... most a hasam... rnost a ...

Hitravetette a párnára fejét. Klára beczézte, desegette,

- Ugyan miket bestelse? Jöl leszel. A doktor

— Ugyan milet beseits r jöl leszel. A doktor is mondra, hogy semmi baj már. Mary nagyokat és kinosan Megrett. Annácska könybensszá szemni rámovétette és eszembe jutott Sáros hideg markáms areza, mikor először találikoztam vele. Möyen hideg volt az akkor tulajdonkép? — révültem felé. — A lány boldogságát tükröste esak.

reacross csak.

Fejern lecsüggedt. Mit leresek én itt? Annácskát
nézlem, a szeníképet, s a másik két stáncroszáte, a
halállal vivódót és a szikár aggezízet. Ugy félten télsik.
Háláltan lányok? A nerestetért halállal fizetnek. S féltem Annácskától is.

tem Anadeskától is. Kisompolygtan a szobából s végigrobantam a folyosón ody gyossan, hogy beleszédültem a fől- és eltűnő ablakok egyhefolyő szillogásálta. As nészán egy pillanatig megálltan; gendoltodtam: min? minek? A vasutas tiszt — 6. gyámoltalan vélegényi ! — dolt, rettegő arcsa dobbentelt mág meg, alsogy érinharnott mellettem. Belevágtam magam egy villanyosba és hagytam, hogy fejen, liradt, megkinsost fejem együtt zubogjon, csörűmpölyőn a pislogó kocsival. Mátenap olvastam, hogy Mary meghalt. Anátenem találtkoztam a lányokkal. Anadeska egysert telefonábt, En oda akartam menni a belevőnősa, de utkönem megogyanát s olyan solyo lett a lábam, hogy hen megogyanát s olyan solyo lett a lábam, hogy

ben megroggyant s olyan sulyos lett n libam, hogy le krillett ulnden s gyåvla, reaketve ast telefonilitat-tam vissza, hogy mär rem vagyok ebben as irodiban.

Toll és tor.

A NYUGATI OFFENDINA mile megint megiff! birdetik adalt derik elterofgeink. Seinet, Véryeszteség, Tartaléknsoportosítás, A könzyű pengéjű nyelvek játozanak megint a szavakkal

és a szivekkel és Clémenerau, a gall kakas kukurit, mintha mir láteá a piros virradutet. Pedig ez a piros esak vér, megint vir. mig mindig vir. mely a düht/d és snigyent/d storukha szükken és kifolyik szívükhől a német csztaháná egyetlen lendületére. A Kempiel-begyen német sasak lohogzak. Szünet. Akaetől délre, Solvonstál nyugatra a germán gårda nysenst elder. Isasét szünrt. Reins långskhan áll.

Sainet, srünet, Egy kis blicksetvétet. Csak ők, a nyomoru sigban, bojban összeforit entente-hatalmak nem jotnak blickzethez! De peruze, megáll az offenziva! Már hogyie állana meg, de mikor, csak az a kérdés? Kell egy kis dopping, hogy a vérveszteségtől elzsibbadt tagok, tört derekak és legyőngült szárnyak kisső 100étedjesek t A franceia premiér azerint a dolgok kradenek valamelyest tiertáridni. Mi is ugy gundoljuk, ahogy ék, de Clémencess ur micképp mondja. Ami betülről csupá eláje, kövületé csupa malasat az elámítottak számára. Szegény francziák. akik pér. és verejtékpészzel firettek, ime, meselygő szógarasokat ajdadékomak nektek : «1914-ben is meghinuti a németek offenelvája, mikor az angolok jöttek te Igy Chimesoran! Körben eitüst egy darab Franczisoranig a Sid szinésti. Hegyek, falvak, városok, «1918-ban a gremán eldretörfs ismét esűtőrtőköt fog mondani, amikor majd az amerikaiak megfekezzaka Az amerikaiak, akik Wilson verdaylete alatt sedrar libbal åtoftilnak a Vörös-tengeren ! Tehát 1928 za amerikai Messiás eljássetelének napja? Elde rörid terminus! Värhatunk. De ideérnekse 1918-ra? Es ha igen? A gall kakas a német virradatnak kukorit és a manicziót gyfető derék jenkik, ha átérnek száraz lábbat a partra, vérpocsolyu helyett a világ békéjének sarat hegyfbe fegnak beleitkfæni;

A LANDS STREVEZHEDOUTH, a names frontijak Meganedulosk, leasen is nebirkeren, kegy Rigido timiraljensk a kirisrak ellen I. A kiri-Rigido timiraljensk a kirisrak ellen I. A kiriunak pomije mėg szildedan dil ži nėty še dia mohocani gylei a lithoru estrandi. Olyan Ger-

makacad gylei a lalkaru astrandit. Olyan Ger-leise solg ann abadt, analy hereställistes volus a tähista stähed gyinyil, a häkätmegyadek reitendi aetermalist? Schajak is hinyek repaisi pilidi, hinnya kiu zerapitank werld-ak viseza casaba salmyakhid. Ik hallatuk a milyhe, mise kuel merikathek, a feliklosodda ga-es usesanai killa dia-patik esi a kilenday salmankhid kudesali falat, alkat-diti miseka tilandikunka — khiyelgah, kilatik, dib, silak is dak meg aem ingatta. A kitrolliminy megy dgyuja, mist salmyanagysi malda, kumi olitik a parkas. En mus jin a may tenki A kilik storveshedark. Anah a kumiar h utilama peni partijok! Egy ntoluk, kitalgheneti kinden-largi afancine kinetlasik. Sarginy taskok is sarginy pendi-jak! Disney mondom, hogy jejjel menark neki a jalask, melye hichterdijok turtusuk össe sailaidan. At afania anisi misetamata menjada, talkari sa kileisi in De asis; mindenentes negindul, talda sikerili az áttlete is. De resjon mit nyeruch mit 2. A hitsarek jesnije meging, et necesand megnjitik és as ékslaklan legirhitet jal eleydi a laklast — a jelemét hitskénnyyeldel egysteuben.

A NACY PERCENTERS Investor a vingit. Ar stapstogát. Err valabel Highlen eszta sog, II. Miklós szár elnökéte alatt, mistla at interpatamentária konferenziákos elle szergalmusán kellekváli. Most Oroszoszágba

ment történémi és télefre szigorlatra. A vissgió-bidés Toorkij volt, bizottsági elnők i Lesin. Szigors tanér. Tárgy: a forradslom vivendayai. A leévések űsönéből valahogy futesin kretitt ki az ententei szigortá. Mi a világmegváltás, a népek ürrendetkezősi joga, népek tengerék szabadsága? Lesin kifogyhatattan velt a későlekken, mire a zavartn jött szigeriő, aki a hatalmas vizsgannyagó ness tulta megvedezétesi, kinos drukkjában kivágta sa —